

این بار سخن از تولد نور، پدید آمدن خورشید و روشنی یافتن خاکیان و افلاکیان است سخن از ۱۷ ربیع الاول (برابر با اول دی) میلاد فرخنده خاتم الانبیاء رسول گرامی اسلام حضرت محمد بن عبدالله (ص) است که همزمان با ولادت باسعادتشان جهان شاهد تنش‌های شدید و هشدارهائی بران طاغوتیان و حامیان آنان بود. همزمان با ولادت پیامبر اسلام کنگره‌های کاخ کسری به لرزه درآمد و آتشکده که مرکز استحمار مردم بود به خاموشی گرائید.

این شجره طیبه‌ای که در عام الفیل و در سال ۵۷۰ میلادی در جهان رونید با شاخ و برگهای فراوان خود موجب هدایت مستمر بشریت از ۱۴ قرن پیش تا کنون گردیده است و می‌رود که با نظر لطف خداوند و با ظهور بقیه الله، حجت و امام دوازدهمین، این انوار هدایت عالمگیر و جهانی شود و دین خداوند در همه گیتی یرتو افکن شود (آمین).

و ما بسهم خود این میلاد بزرگ را عموم مسلمین جهان تبریک عرض نموده و این انوار را گرامی میداریم، و امید آن داریم که مسلمین جهان که امروز این جشن در محاصره قدرت‌های بزرگ و مزبوران سرسپرده آنان قرار گرفته‌اند، با جنگ زود به ریسماز الهی و حَبْلِ اللَّهِ الْأَمْنِ، و تَأْسِی از بهترین انگو، نمونه بشریت احضرت پیامبر (ص) با وحدت و هماهنگی کامل به رهائی خود از این مصائب پرداخته و جامعه خود را احضار که نیسته نام اسلام و ساینسته برآورد پیامبر (ص) است بسزند.

این روز علاوه بر ولادت با سعادت حضرت محمد (ص) برای سبعمیان جهان مصداق تبریک است و تبریک دیگر نیز می‌باشد، سادش و تبریک به خاطر حادثه‌ای که در نواوم و سالت پیامبر (ص) قرار دارد و آن میلاد مسعود حضرت امام جعفر صادق (ع) ششمین اخصر نبی است که ولادت در امامت می‌باشد. امام (ع) در ۱۷ ربیع الاول سال ۸۳ هجری در شهر مدینه دیده جهان گشود، آمد در خاندانی دیده بجهان گشودند که مهبط وحی و معدن علم و مرکز تقوی و قلب نبیده است و از روی نگهبان اسلام بود، و در جبین جایگاهی و مساحت با امام سجاد (ع) و امام محمد باقر (ع) بود که با الطاف خداوند، «جعفر بن محمد» بوجود می‌آید زیرا حضرت تا ۱۲ سالگی در محضر امام سجاد (ع) و پس از آن مدت ۱۹ سال در محضر پدر گرامی خود، امام باقر

بصیرت، رازداری و گروه بندی

مردم از دیدگاه

امام جعفر صادق و امام حسن عسگری

(علیهم السلام)

به مناسبت ولادت پیامبر گرامی اسلام، امام جعفر صادق و امام حسن عسگری (علیهم السلام)

می‌یافتند تا به تربیت شاگردان طراز مکتب، و گسترش فرهنگ غنی اسلام و فقه شیعه امامیه بپردازند و از آن پس، شیعه به غنی‌ترین گنجینه‌های معارف دست یافت و فقه امامیه بصورت برابرتین مکانب قهقی در جهان اسلام و غنی‌ترین مکاتب حقوقی در تمامی جهان درآمد و فقه ما از آن پس بحق با نام «فقه جعفری» آراسته گردید.

البته این تنها یک بعد بارز از تلاشهای اساسی و پرازش امام صادق (ع) بود و حضرتش در بعد دیگر همچون اجداد طاهریش به مبارزه با ظلم و

(ع) بود و بلاخره در ۳۱ سالگی حضرتش عهده‌دار مفا و ولایت و امامت مسلمین گردید و این زمانی بود که اوضاع سیاسی - اجتماعی جامعه از روزی حالت خاصی داشت در یکسو امریان در سدد دفاع و تحکیم حکومت پوسید و روبرووال خود بودند و دیگر سوی عباسیان با چهره‌ای منافقانه و فریب‌دارانه در سدد سوء استفاده از آتش ختم و سورش مسلمین برآمده و زمینه‌های ایجاد حکومت این خاندان را فراهم می‌کردند و در این کشمکش‌ها و درگیری‌ها بود که امام جعفر صادق (ع) فریست

ستم و دستگاه غاصب خلافت می برداختند و در این راه از تربیت کادرها و انسانهای لایق و صالح آغاز نمودند بدین علت بارها تحت تعقیب و مورد آزار ستمگران قرار گرفتند و اصحاب امام نیز بارها بازداشت و مورد ستم قرار گرفته

و برخی از آنان نیز مدتها بطور مخفی زندگی می کردند. زندگی سراسر تلاش و بسیار آموزنده آنحضرت و یاران و اصحابش با درس مبارزه اصولی و مبتنی بر پیش اصل اسلام و مبارزه با انحرافات فکری عقیدتی و گسترش فرهنگ و معارف اسلامی را به پیروان و شیفتگان راه حق می آموزد. حضرت سرانجام در سال ۱۴۸ هجری بدست منصور خلیفه سفاک عباسی به شهادت رسید

و نیز روز ۲۲ دی (۸ ربیع الثانی) مصادف با ولادت خجسته حضرت امام حسن عسگری (ع) یازدهمین ستاره درخشان امامت و ولایت، می باشد. حضرتش در سال ۲۳۲ هجری در چنین روزی به دنیا آمدند و در دامان امام هادی (ع) پرورش یافتند و پس از شهادت پدر بزرگوارشان در سال ۲۵۴ هجری عهده دار امامت مسلمین گردیدند. حضرت همانگونه که از لقبشان پیداست (عسگر = لشکر) در سخت ترین دوران ها و معاصر با سياهکارترین حکومتها بودند خلفای عباسی که از دیرباز با امامان شیعه دشمنی و کینه سختی داشتند و آنان را جدی ترین دشمنان خود می دانستند. در مورد حضرت عسگری (ع) سخنگیری را بیشتر نموده زیرا می دانستند که «قائم آل محمد» فرزند امام حسن عسگری (ع) می باشد. بدین علل بود که تمام مدت ۶ ساله امامت ایشان با انواع زندانها و زندگی تحت نظر سپری شد و حضرتش مدتها در محله نظامیان تحت نظر قرار داشتند و ارتباط مردم با امامشان نیز بسختی انجام می گرفت ولی با تمام این شرایط، حضرت همچنان به رهبری امت و تداوم نهضت خونین تشیع با قدرت و درایت هر چه تمام تر ادامه دادند و بالاخره در سال ۲۶۰ هجری به شهادت رسیدند.

در پایان ضمن تبریک مجدد این ولادتها، برای بهره گیری هر چه بیشتر از آموزش ها و تعالیم آن بزرگواران به ذکر روایاتی از آن اولیاء خداوند و رهبران بحق جامعه بشری می پردازیم:

امام صادق (ع) در مورد کارهایی که بدون بصیرت و آگاهی و بدون پشتوانه فرهنگی صورت می گیرد فرمودند:

أَعْمَلُ عَلَى غَيْرِ بَصِيرَةٍ كَالسَّارِعِ عَلَى غَيْرِ طَرِيقٍ، فَلَا تَزِيدُهُ سُرْعَةُ السَّيْرِ إِلَّا بَعْدًا
آنکه بدون بصیرت و آگاهی کار کند مانند کسی است که به بیراهه می رود و شتاب در حرکت برای او جز دور شدن از مقصد، چیزی نمی افزاید.

امام صادق (ع) در سفارش طولانی که یکی از یاران خود بنام عبدالله جندب می فرماید، مطالب بسیاری دارند از جمله در بخشی از آن می فرمایند:

ای پسر جندب، به شیعیان، برسان و به آنها بگو: به هر راه و روشی کشیده نشوید، بخدا قسم بولایت ما نتوان رسید جز با پرهیزکاری و تلاش و کوشش در دنیا و برابری و مواسات با برادران بخاطر خدا و کسی که ب مردم ستم کند از شیعیان ما نیست.

و برای درک بهتر مقام مبارزاتی آن حضرت و شرایط سختی که آنحضرت از نظر حاکمیت جور و ستم و ضرورت تقیه و انجام کارهای پنهانی و مخفی داشته اند، خوست به سفارشاتى که آنحضرت به نزدیکترین یاران خود می نموده اند و تاکیداتی که بر واژه «صمت» و خاموش بودن افراد و ضرورت «رازداری» و «پنهان کاری» و نکوشش شدید بر حرفی و «افشاگری» های بیمورد داشته اند نظری بیافکنیم، همچنین به مطالعه شرح حالات نزدیکترین اصحاب حضرت و چگونگی اسارت و بازداشتها و آزارهای بسیاری که برخی از آنها می دیده اند پردازیم و در ضمن از بار عظیم فرهنگی و عقیدتی که در اعمال و رفتار این بزرگان مشاهده می شده است و رابطه بسیار نزدیک و تنگاتنگی که مبارزات این رادمردان با کارهای فرهنگی و روشنگریهای عقیدتی و مناظرات ایدئولوژیک داشته است بایستی یاد شود و بر محققین است که با روشن نمودن هر چه بهتر این موارد، راه امامان شیعه و روش و رفتار آنان و چگونگی زندگی و سرنوشت اصحاب بزرگ و یاران صمیمی شان را برای امت حزب الله روشن تر نمایند در همین زمینه خوانندگان عزیز را به مطالعه سفارش امام صادق (ع) به محمد بن نعمان احوال که از ص ۲۲۰ تا ۲۲۵ کتاب شریف

تحف العقول می باشد، دعوت می کنیم و می خواهیم که نسبت به نکوشش های حضرت در مورد فاش نمودن اسرار و کمی صبر و تحمل یاران و نیز تشویقاتی که در مورد «صمت» و خاموشی و رازداری شده است بیشتر دقت نمایند و شاید در فرصت مناسبی در همین مجله به بررسی مطلب به مقصدی که در توان می باشد پردازیم.

امام حسن عسگری (ع) در پاسخ به نامه یکی از شیعیان که در مورد اختلافات موجود و دسته بندیهای شیعیان در آن زمان بوده است چنین می نویسد:

همانا خداوند با خردمند و عاقل گفتگو دارد، و مردم در باره من چند دسته اند: یکی بینا و آگاه نسبت به راه حق و نجات و پیرو حق و چنگ زنده به فروغ و اصول بدون شک و تردید و جز من پناهی نجوید. و یکدسته حق را از اهلیش بدست نیاورده و چون دریانورد است که با موج دریا، موج بر می دارد و هنگام آرامش آن، آرام می گیرد. و دسته ای که در تسخیر شیطان بوده و کارشان رو نمودن اهل حق و کنار زدن حق بوسیله باطل است، بخاطر حسدی که در دل دارند. پس کسانی را که به راست و چپ می روند بخود واگذار، راستی اگر چوپان بخواهد گوسفندان خود را گرد آورد، بکمتر تلاشی آنها را فراهم می سازد، مبادا اسرار را فاش کنی و در پی ریاست باشی، زیرا این هر دو مایه هلاکت انسانند.

و گویا این توصیفی است که از مردم تمام زمانها و مکانها صورت می گیرد و برآستی که پیروان صدیق مقام ولایت، آنان که در اندیشه تطبیق خود با جو و محیط نبوده و در پی ریاست و مقام نباشند و به چپ و راست تمایلی نداشته باشند، بسیار اندکند، همانان که راه حق و نجات را با آگاهی و بینائی شناخته و پذیرفته باشند و در اصل و فرع آن تردیدی بخود راه ندهند و جز رهبری الهی و مقام ولایت، پناهی نگزینند، خداوند ما را نیز همچون راهبان راستین و پیروان حقیقی اسلام و ائمه (ع) قرار بدهد. آمین.